

пнѣлъ отъ болѣсть; но това поне отдаде ми о-
сѣщаніето на животѣтъ, и първо днесъ слѣдъ
три недѣли осѣщамъ дерзновеніе да отворѣжъ дне-
вникѣтъ си и да земѣ перо.

Слѣдъ това удовлѣствореніе що ми дадохъ, по-
мыслихъ си че вѣмахъ вече причинѣ да напускамъ
поне тѣй круто едно таквозъ мѣсто и нужды пол-
зованія които ся мѣчно запълнятъ. Не бѣше праве-
дно да напуснѣ едно мѣсто което поискахъ не само
за мойтъ интересъ но за интересѣтъ и на другыго,
и да го напуснѣ, защото трѣбваше да ся борѣжъ
съсъ страданія съвсѣмъ частны, и то създадени отъ
моѣтъ слабостъ. Освѣтъ това нежелаяхъ да оставѣмъ
г-жѣ Маргаритѣ съ единъ таквъзъ мысль че съмъ ся
махнѣлъ, защото не съмъ сполучилъ при неѣ; на-
противъ искахъ да покажѣмъ хладнокрѣвіе и въ де-
нѣтъ на свадбѣтъ ѣ даже; а сърдцето ми, кой
ще да го види? И тѣй писахъ само на г. Ло-
вепѣла че, понеже е възмѣжно поради нѣкои мѣ-
чнотіи да не слѣдувамъ да стоѣмъ тука, желаяхъ
да но ми намѣряше друго нѣкое мѣсто, нека бѣ-
де по-малко печелно, но по-независимо.

На утрѣшныйтъ день отидохъ при господжы-
тѣ Ларокъ, гдѣто, г. Бевланъ мя пріе учтиво;
поздравихъ господжытѣ до колкото можахъ съ
весело лице; разумѣва ся че нищо си неподу-
махмы за минѣлото. Г-жа Ларокъ ми ся видѣ
смутенѣ и замисленѣ, а г-жа Маргарита наисти-
нѣ малко раздраженѣ еще, но благосклоннѣ, а